

TAPE NO. 18, SIDE 1

Scotch 200, 1200 ft.

Subject: Ordination Ceremony at B. M̄: T̄:p N̄ja (Karen village) - on CKA's tape recorder, but original tape.

Date	No.	Speed	Time	Subject
21/3/68	1	3 3/4		Ordination of novice - CKA acting as 'Preceptor'.
"	30	"		
"	32	"		Talk to novices by CKA.
"	459	"		Background.
"	464	"		Explanation in Karen (partially by Headman of B. Ph̄).
"	525	"		End - Background
"	530	"		Continue with ordination ceremony.
"	683	"		End - Background.
"	695	"		CKA speaking Karen and Northern Thai - explaining what has been done.
"	709	"		End of tape.

พิธีบวงสรวงและยกยอกเจกีย์ บ้านแม่คอบเหนือ
(21/3/68)

สอนวิธีขอพรพรพา

ทานพระครูพูด

บักนี้ขอทั้ง 4 ไคมาขอพรพรพาเป็นพระแกตุเจ้าทั้งหลายที่มากไคนี้้งพร้อมกันณนี้ การที่
 ขอทั้งหลายที่ไคเข้ามาขอพรพรพาเป็นพระเป็นสาม เสรวันนี่ อันนี้ก็เนื่องในงานทานพระธาตุ
 เจกีย์(หรือบูคาโกะ ภาษากะเหรี่ยง) ที่นี้ชาวบ้านแม่คอบเหนือแม่คอบกางซึ่งไคมีสัทธาความ
 เจื่อ ปะสาทะ อันเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า ในพระธรรมเจ้า และในพระสังฆเจ้าว่าเอา
 พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่เคารบที่นับถือ เป็นที่นำทางชีวิตกุศลต่อไปสูในทาง
 ที่ดีต่อไป ในหลักธรรมของพระศาสนาแต่เนื่องจากว่าในหมู่บ้านแม่คอบเหนือและแม่คอบกาง
 ของเรานี้บ่มีวัด จองคะโอบา ขอกากี้คะโอบา(ตุ้เจ้าก็บ่มี วัดก็บ่มี) ที่นี้เมื่อตุ้เจ้าก็ไค
 มีประจำหมู่บ้าน วัดไม่มีประจำหมู่บ้าน บ่มีที่ชะกินจะตาน ที่จะกราบ ที่จะไหว้ ที่จะสักจะ
 ให้อไคมาซึ่ง คาโอบอ บ่อมีละ เมื่อเป็นอย่างนี้ขึ้นมาคนเขาคอนแก พ่อแม่เฮา ปู่ย่าตา ยาย
 หลายเจอนคนมาแล้วก็พยายามจะมาสร้างธาตุคือสร้างเจกีย์ไว้ประจำหมู่บ้านทั้งสองนี้ แต่ว่าไค
 จ่วยกันสร้างมาได้สามเคื่อแล้วก็บ่อแล้ว เป็นคนเป็นองคคี่เฮาหันนี้ไคถามข่าว เป็นก็บ่บอกว่ามันบ่อ
 พร้อม หมู่สัทธาชาวบ้านบ่อพร้อมเพียงกันก็เลยสร้างบ่อได้ ที่นี้ก็ค้อมาเมื่อ 2-3 ปีที่ผ่านมา
 ก็มีพี่น้องสัทธาชาวบ้านที่เป็นหัวหน้าสัทธาพะแก เหลอแหบอติ ก็เป็นหัวหน้าไคมาหมู่ที่นี้องงาเฮา
 จาวบ้านเหนือบ้านไคมาจ่วยกันสมมเงินคน 100-200-300-500-600เท่าที่จะมี บางคนก็ 10-20
 บาทก็มาสร้างพระธาตุคือเจกีย์เฮานี้บ่อเคียวนี้การสร้างธาตุเฮานี้มันก็แล้วหมคเป็นคนเป็นองคคี่
 ที่เราหันตะวาก็ยกยอกธาตุขึ้นแล้วนี้เป็นคนเป็นองคคี่เลย เป็นเจกีย์ประจำหมู่บ้านทั้งสองนี้ ที่นี้ทุน

การสร้างพระธาตุเรานี้ก็มีอยู่ตั้ง 3-4 พันบาทเป็นเงินบ่อน้อย ที่นี้เมื่อสร้างมาเสร็จเรียบร้อยแล้วอย่างนี้ พี่น้อง ชาวบ้านเราก็มอบถวาย ธาตุ ธาตุ คานยอกธาตุ เพื่อจะหื้อเป็นบุญเป็นกุศลและยังเป็นการอบรมสมโภชใน องค์พระธาตุซึ่งถือว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์ของที่เราจะสักกระ บูชากราบไหว้ก็ได้บุญได้กุศล นาคันหื้อได้รับความ สุข ความสบาย ฉะนั้นพระธาตุนี้จึง เป็นสัญลักษณ์อันสำคัญของบ้านแม่ต๋อม เราทั้งสองหมู่บ้านนี้ก็พระธาตุนี้เป็นจุดรวม จิตใจของสัทธาชาวบ้านทุกคนก็จะสังจิตใจรวมกันมาที่เดียวกันและคือที่พระธาตุ ที่นี้เมื่อจิตใจมารวมกันอยู่ใน พระธาตุอันเดียวกันนี้ก็ยอมจะทำหื้อเราเกิดความสามัคคี รักใคร่ นับถือ บอแตก บ่แยกต๋อไป ก็จะได้ปากัน ขึ้นมาไหว้มาสาถันต๋อไปกุ่เดือนคัยเดือนเบ็ง ออก 8 ค่ำ แรม 8 ค่ำเหมือนอยู่แม่หาร บ้านป่าหมากเหล่านี้ นาก็จะมี เป็นมา เมื่อเขามีพระธาตุเจดีย์ขึ้นมาอย่างนี้แล้ว เขาตานแล้ว คือว่าเป็นบุญเป็นกุศลอันใหญ่ และพร้อม กันนั้น เราซึ่ง เป็นลูก เป็นหลานของชาวบ้านแม่ต๋อมนี้ตลอดถึงป่าหมากบ้านแพะจะได้มาร่วมกินรวมทานกันเป็นประจำ นวนมากและก็ยังกว่านั้นก็ได้เอาลูกเอาหลานเหล่านี้เข้ามาบวชหื้อเป็นพระ ทางไทยว่าเป็นสามเณรหื้อได้ นุ่งเหลืองหมเหลือง นุ่งหื้อจะเป็นบุญเป็นกุศล สำหรับพ่อแม่ญาติพี่น้องและสำหรับตัว เขาที่มาได้บวชนั้นแถมต๋อไป อันนี้ในการบวชของเราในวันนี้นับเป็นวันแดง ปีแรกและครั้งแรก ที่ในหมู่บ้านแม่ต๋อมเหนือ แม่ต๋อมกางของ เรานี้จะได้มาแภพระไค้บวชเป็นพระคังนี้ เราก็บอเคยมีตารบวชกันสักเคื่อ มาตานธาตุก็เป็นเคื่อแรกว่าอย่าง อันนี้ ฉะนั้นทุกอย่างนี้จึง เป็นครั้งแรกเมื่อครั้งแรกเรานี้งานของเขาก็มาคัยดี แม่แต่จะมมีการบวชพระนี้เขาก็ มีการแห่ลูกแห่หรือว่าแห่ส่งลงหมู่บ้านไกล เคียงนี้ก็บ่สูงจะได้แห่ อันนั้นนอกจากแห่ที่บ้านเราแล้ว เราก็ยังได้ ไปแห่ในเมือง บะเคียงนี้ไค้มาเป็นหลายวันแล้วการแห่ก็สุดเลียงกันไปแล้ว อันนี้เราก็มามากินมาตาน เขาก็มาบวช ในพระพุทธานันมี 2 อย่าง มาบวชเป็นพระหรือแภพระอย่างหนึ่ง และแกก็จะบวชเป็นพระภิกษุอย่างหนึ่ง แภพระนี้ก็มีศีลสำหรับพระนี้มี 10 ข้อ ศีลของพระ ที่นี้ศีลของตุ่เจ้า ศีลชอคานี้ 227 กอน มันหนักและก่ออยากกว่า ที่จะมาบวชเป็นพระอย่างนี้ จะบวชเป็นพระก็คี่เป็นตุ่เจ้าก็คี่ เป็นว่าไ้ บุญได้กุศล "ตะมาบุญตาโอกอ" และเป็น การตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ ญาติพี่น้องตวย เहांนี้จะนึกถึงคุณพ่อแม่ด้วยความกตัญญู เขาคิดที่จะตอบแทนบุญคุณ

ของพ่อของแม่และถ้าเอาไปจ้าง เยียะการก็เอาเงินมาเลี้ยง เป็นก่อดี หรือจะปฏิบัติกับคุณแม่ เวลาเจ็บไข้
ได้ป่วยเวลาเป็นตกตูกข์ไค้ยาก เยียะไฮ้เยียะนาการเลี้ยงควายเลี้ยงช้างนี่ก็ดี เป็นการตอบแทนบุญคุณคุณแม่
เพราะพ่อแม่เป็นที่เราเกิดเพราะเป็นเลี้ยงเฮมาจนใหญ่เป็นการตอบแทนเป็น แต่การตอบแทนอย่างนั้นก็
ยังคียังไม่สั้ตอบแทนคุณแม่ด้วยการชอช เพราะว่าการบวชนี่เป็นการสร้างให้คนเป็นคนดีให้มีกายมีวาจา มีใจ
เป็นศีลธรรม การบวชนี่จึงเป็นการขอบบุญคุณคุณแม่อย่างสูง พ่อแม่อยากจะทำลูกของตัว ที่มีความสุข
ความประพฤดีดี แต่ที่นี้ถ้าหากลูกไค้มาชอย่างนี้แล้วพ่อแม่มีความค็อกค็อกใจงมีลูกได้เข้ามาสู่ศาสนา ศีลธรรม
ของพระพุทธเจ้าเพราะทำที่ใจ วาจา ประพฤดี ปฏิบัติดีหมด ก็เลยพ่อแม่ก็ค็อกค็อกใจ เกิดค็อกค็อกใจขึ้นมาเป็น
บุญเป็นกุศลเป็นการตอบแทนพ่อแม่ที่ดี เพราะพ่อแม่บดทุกบ่อฮันควายเฮา ที่นี้เมื่อเราบวชไปแล้วถ้าหากเรา
อยากไค้บุญไค้กุศล ด้วยการตอบแทนบุญคุณแม่ที่ดีเฮาจะต้องปฏิบัติค็อกศีลธรรม ตามวินัยของพระพุทธเจ้า ฮื่อ
ค็อกฮันทำความดีด้วยการศึกษาเล่าเรียนและปฏิบัติตาม เป็นบุญเป็นกุศลสมกัน ที่เฮาบวชและเป็นการตอบแทน
พ่อแม่ นำความดีสู่คุณและพ่อแม่ ตรงกันข้ามถ้าเราบวชไปแล้ว เฮาไปทำกรรมชั่วทางกาย วาจา ใจ ทำ
ความเสียหายให้แก่พระศาสนา มีความเกียจคร้าน ไม่หมั่นศึกษาเล่าเรียน มีความชั่วแต่อย่างเดียว การ
บวชของเราแทนที่เป็นบุญเป็นกุศลเกิดมาเป็นมาย ก่อนนี้เมื่อเฮาได้บวชไปแล้วถึงสังวรต์ โดยเฉพาะคนหนึ่ง
ที่อยู่ป่าหมาก ที่บวชไปแล้วได้สึกภายในสามวันหรือ เจ็ดวัน หัววันนี้จะชอชไปโดยบ่อมีกำหนด ก็ชอชบดังใจ
ศึกษาเล่าเรียนปฏิบัติตามธรรมพระวินัยค็อกพระพุทธเจ้าก็จะเป็นการตอบแทนคุณของพ่อของแม่ และเป็นบุญเป็น
กุศลบ่อเสียที่ที่เขานาวชอย่างงี้ ที่เราเข้ามาบวชอย่างงี้ก็เพราะเหตุที่ว่าเรามีศัทธาความเชื่อในทางพระพุทธ
เจ้านั้นเอง ถ้าคนไค้บ่อมีความเชื่อในทางพระพุทธเจ้าได้ชอชเจ้าแล้วบุคคลนั้นไม่สามารถจะเข้ามาบวชได้ พระ
พุทธเจ้าถ้ามีความเชื่อ ความเคารพหมั่นถือกรามไหว้เฮาเป็นที่พึ่งของเรานั้น ก็เพราะว่าพระพุทธเจ้านี้เป็น
คนดี เป็นพาศิกายวาทาคี เป็นคนสูงเป็นคนประเสริฐ ประเสริฐด้วยศีลประเสริฐด้วยธรรม เมตตา กรุณา
หมั่นจะชอเลาถึงประวัติตความเป็นมาของพระพุทธเจ้านี้ ฮื่อเฮาได้ฟังสักเล็กน้อย พระพุทธเจ้านี้เป็นก็เป็นคน

อย่างเราที่แหละ มี หู ตา จมูก แขนงขาอย่างเราที่แหละ มีร่างกายสมส่วนทุกอย่าง ไม่เป็นคนพิการอะไร บอใจเป็นเทวมุตร เทวคาอะหยังสักอย่างก็เป็นคนเราที่แหละ แต่ที่นี้ว่าพระพุทธเจ้าเราที่เป็นเป็นลูกของกษัตริย์ บ่อของพระเจ้าเป็นจอบาพะโคะ เป็นจอบาอันใหญ่ อยู่ในกรุงกบิลพัทรวบอใจอยู่ในเมืองไทยเราที่ บ่อเคี้ยวนี้ อยู่ในประเทศอินเดียเป็นเมืองแขก เมื่อตะกอนนี้เป็นว่ากรุงกบิลพัทรวบอเคี้ยวนี้ในเมืองอินเดีย เมืองแขก บ่อเป็นจอบา สุธระนะ แม่เป็นจอบามือจ้อสิริทามาชา ที่นี้พระพุทธเจ้าแต่เดิมเป็นจ้อสิริทตะ เมื่อเป็น ยังบ่อได้เป็นพระพุทธเจ้าที่ เป็นเป็นเจ้าชายสิริทตะ เมื่อพระพุทธเจ้าเมื่อเกิดมา เกิดจากคองแมมาได้ 5 วัน เป็นตั้งจ้อว่าสิริทตะแปลว่าคองการความสำเร็จ นี้เกิดมาได้ 7 วัน จอบามือชี่ (เกิดมาได้ 7 วันแม่ตาย) ที่นี้แม่ตายแม่น้ำก็รับเลี้ยง นางพระโคตมี เป็นแม่ น้ำก็รับเลี้ยงสิริทตะต่อไป ที่นี้เป็นเป็นลูกกษัตริย์ เป็นก็ ไคร้าได้เรียนหนังสือ มีวิชาปัญญาความรู้ เขียนหนังสือก็เก่ง เพราะว่าเป็นหมั่น เชื่อฟังคำของครูบาอาจารย์ ที่สอนเจ้าชายสิริทตะนั้น คือวิสวามิตร ที่เป็นครูของเป็น ที่นี้เมื่ออายุได้ 16 ปี พอเป็นก็เห็นว่าจะต้องเป็น อยู่บ้านอยู่เมืองเมื่อไค้ตายไปแล้วจะตั้งครองบ้านครองเมืองเสวยเมือง ตั้งเป็นกษัตริย์แทน เขาเจ้าตามหมอ ไทโรศาสตร์เป็นตายว่า ถ้าอยู่เป็นบ้านนี้ปกครองบ้านปกครองเมืองนี้จะเป็นใหญ่ คือเป็นเจ้าจักรีพัทรวบอ "จอบาพะโคะ" ที่นี้ถ้าหากว่าออกมาวช แก่ค้อย่างนี้เป็นนักบวชก็จะเป็นพระศาสดาเอกของโลก จะได้เป็น พระพุทธเจ้า บ่อมีไฉมาสู่เท่ากับท่านแล้ว พระเจ้าแผ่นดินเป็นพอกก็มาคิกอบายจะให้ลูกของคนที่ครองบ้าน ครองเมืองเพราะมีลูกพ้อจายมีลูกอยู่คนเคี้ยว ก็เลยสร้างปราสาทไว้ที่สามหลัง หลังหนึ่งอยู่ฤดูฝน ฝนตก มาที่อยู่หลังนี้ เมื่อร้อนออกมาแล้วเมื่อร้อนที่อยู่หลังนี้ เมื่อฤดูหนาวมาที่อยู่หลังนี้ ในปราสาทนั้นก็มึ เครื่อง กินเครื่องใช้ เครื่องย่อง มีทุกอย่างมีสาว ๆ เยอะคนเขาคอนแก่นี้ไม่เห็นแล้วมีแต่ความสุขความสบาย มีเครื่อง คัก มีเครื่องเป่า เครื่องจ้อย มีขอเพื่อจะตั้งเจ้าชายสิริทตะนี้ เพลิดเพลินคือม่วนกับควัยโลกิยะ เป็นว่าอย่าง อันของโลก แต่ที่นี้เจ้าชายสิริทตะนี้ คอมาพิจารณาเห็นว่ามาอยู่ครองบ้านครองเมืองอยู่เป็นคนอย่างนี้ เป็นตุ๊ก ไม่สบายพยามคิกอยู่เสมอว่า ทางโคหนอที่ท่าแล้วจะตั้งมั่นพ้นจากความทุกข์เมื่อคนเราพ้นไปแล้วจะจ้วยตั้ง

คนทั้งหลายตกอยู่ในความทุกข์ ในที่สุดเจ้าสิทธิ์ตะเป็นก็ไปหันใส่ คนแก่ คนเจ็บ คนตายและหันหน้าขวบที่มี
มาพิจารณาว่าคนเรานี้ก็ เกิดมาก็มี แก่ มีเจ็บ มีตาย หมุนเวียนเปลี่ยนไปจะได้รับความทุกข์ความเดือดร้อน
นี้ถึงแม้ว่าจะมีข้าวของเงินทองอย่าง เป็นพระเจ้าแผ่นดินก็สลายทุกอย่างยังเป็นความทุกข์อยู่จะต้อง เกิด
ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายไปเรื่อยๆ เป็นความสุขที่แท้ เป็นมาพิจารณาหันทางเดียวชื่อว่าเสียสละลูกสละเมีย
เสียสละข้าวของ เงินทองออกไปบวช เบิกคอกอย่างนี้แล้วก็ยังบ่อไค้ออกบวชต่อมา เมื่ออายุได้ 16 ปี พอเป็น
ก็เลยไปขอเอนางพิมพ์หรือเยโสทราเอนามาเป็นเมีย เมื่อแต่งงานไปแล้วอายุได้ 35 ปี ก็ไค้อูกรายองค์
หนึ่งชื่อ"ราหุล"เป็นผู้ชาย ในระหว่างที่พระราหุล เป็นเกิดอยู่นั้นมีอายุ 35 ปี เจ้าชายสิทธิ์ตะเป็นก็เลยหนี
ออกไปบวชเป็นตุเจ้าดำบวชก็สลาย เป็นก็ขึ้นมาไปกับนายฉันทะซึ่งเป็นคนใจคนเลี้ยงม้าติดตามเป็นไป เป็นออก
เวลาเช้าเป็นก็แต่ง เนื้อแต่งตัวพร้อมกับเครื่องประดับทุกอย่าง ขึ้นมาออกบวช ที่เขาขี่เข้าแห่สาละงูแก้ว
เขาขี่ม้าแต่งตัวใส่เงินใส่ทองใส่สร้อยคอทองงาม เขาก็เรียนตามแบบที่เจ้า ชายสิทธิ์ตะเป็นออกบวชนี้เอนา
เป็นประเพณีแห่สาละงูของเรา แต่ก่อนนี้เป็นบวชเมื่อเข้านบ่อเคียวนี้บวชเข้าไปแล้ว เรานี้ไค้อูกรบ บ่อไค้อูกรบคน
ขึ้นมาออกบวชที่ข้างนี้ก็จะมวนเพราะกลัวข้างมันวิ่งลูกแก้วจะตกเป็นว่าจะนี้ ก็คือตกลงที่คอก ที่นี้เป็นขึ้นมาเป็น
ออกไปถึงฝั่งแม่น้ำโนมานที เป็นก็ไปแก้เครื่องนั้นออกไว้นั่นเอนา ฉันทะพร้อมกับม้านามาที่บ่อเป็นคิน สำ
หรับเจ้าชายสิทธิ์ตะเป็นก็บ่งผ้าเหลือง หมั้นผ้าเหลืองซุกหัวซุกกึ่งนี้ออกมาเป็นนักบวช มีบาตรหนึ่งใบกับบ่งผ้า
เคียวไปบิณฑบาตมีก็ฉันท บ่อมีก็บ่อกิน ที่นี้ไปก็ไปพบกับอาจารย์ 2 คน เป็นนักบวชเป็นฤๅ ชาวบ้านเคารพ
นับถือ เป็นเรียกว่าอารามคามสกับคฤหคามส สองอาจารย์มีชื่อเสียง เจ้าชายสิทธิ์ตะเป็นก็เลยออกบวชเป็น
เลยมอบตัวเป็นลูกศิษย์ของท่าก็เทียน เมื่อท่าเทียนเบียดเวลาหลบมีแล้วหันว่าความรู้อาจารย์หมดก็มอบพันจาก
ทางที่จะเป็นความสุขไค้อูกรบอยู่ในโลก ยังจะเกิด แก่เจ็บ ตาย กันอยู่เป็นบ่อเอนา เป็นก็ลาจากอาจารย์
ไปศึกษาเล่าเรียนค้นคว้าปฏิบัติด้วยตนเองที่ฝั่งแม่น้ำเนรัญจวรา ศึกษารัตนธรรมาร่างกายอยู่หลายอย่าง เช่น

บ่อกินข้าว บ่อกินน้ำ นั่งเกรงท้าว คร่ำเคร่งภาวนา กลั้นลมหายใจ เข้าออกจนร่างกายชุกชืดเหลือแค่ศีรษะ
 เบ็เรียกว่าบาเพ็ญทุกข์กิรียา ในที่สุดเป็นที่มาทันว่า การปฏิบัติอย่างอื่นมันบ่อดี ถ้ารู้เข้ามาแล้วสอนคนอื่นบ่อได้
 กายไม่สมบูรณ์ ในที่สุดเป็นที่ไปกินอาหาร "ออเม" วันหนึ่งก็กินครึ่งหนึ่ง ที่ร่างกายสมบูรณ์ เป็นที่มาบาเพ็ญ
 เพียรในทางใจทำสมาธิจิตในที่สุดก็มารู้ทันในเรื่องธรรมว่าเป็นทุกข์ คือความไม่สบายกายไม่สบายใจ เหตุ
 ที่ทำให้เกิดทุกข์นั้นสมุทัยคือความตัณหาอยากไถ้นั้นอยากไถ้นี้ บ่ออยากไถ้อย่างนั้นบ่ออยากไถ้อย่างนั้นมันเป็นคันเหตุ
 ที่เกิดความสุข ที่นี้เราจะดับความทุกข์ไปหมดเสียมัน เราจะเข้าถึงวิโรจน์ไถ้นั้น ต้องปฏิบัติตามมรรคองค์
 8 ประการ มีปัญญาอันเห็นชอบ ความคิดชอบนี้เป็นต้น แล้วถึงความตั้งใจชอบ เป็นข้อสุดท้าย เป็นรู้ทันธรรม
 อย่างนี้ ในวันเพ็ญเดือน 6 คือเดือน 6 เบ็ง ทางเมืองว่าเดือน 8 เบ็ง ที่นี้เมื่อเป็นรัฐธรรมนูญมาอย่างนี้แล้ว
 เป็นที่ว่าศรีสุรมาเป็นพระพุทธเจ้า คือว่าเป็นไถ้มาศรีสุรแล้ว เป็นเลขร้องว่าศรีสุรมาเป็นพระพุทธเจ้า เมื่อ
 มาเห็นพระพุทธเจ้าแล้วกันนี้ เป็นที่เลยมาพิจารณาเห็นว่า คนเรานี้มันมีความทุกข์ความเค็อกร้อนจะต้องเวียน
 วายตายเกิดอยู่อย่างนี้ จะเย็บอย่างไจจะต้องไปสอนที่อูเขา รู้ เป็นอาศัยเมตตาของพระองค์ พระองค์โดย
 นำเอาคำสอนที่พระองค์นี้แล้วไปเทศนา "สอตะลา" ให้แก่ประชาชนทั้งหลาย ที่ไถ้ไถ้นที่ไถ้ไถ้ เมื่อเขาไถ้
 ยินไถ้ไถ้แล้ว เขาก็รู้ทันตามธรรมแล้วนำไปปฏิบัติก็ได้รับผลคือพ้นจากความทุกข์ อันเค็อกร้อนที่ไถ้เป็นความทุกข์
 แล้วที่นี้ก็มีประชาชนอยู่เป็นจำนวนมาถ้เคารพเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า บางคนก็ไถ้ยอมตัวเข้ามาบวชเป็นกุเจ้า
 เป็นพระหรือลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า มีจำนวนนักชี้นักชี้น สำหรับผู้ที่มิสัทธาเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า มันก็คอยู่
 ไสทวิทย์สมบัติ คิคอยู่ในลูกในเมีย คิคอยู่ในโลก บ่อสามารถที่จะเสียสละไถ้ ก็เลยแสดงคนเป็นพุทธมามกะ
 เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ที่นับถือ ที่เคารพ ทรงสาราวาสชาวเรือนท่ามาหากินกันนี้ มัน
 ก็เป็นอันว่าที่เคารพ เลื่อมใส นับถือพระพุทธเจ้ามีอยู่ 2 คือ ผู้ที่อยู่ในบ้านมีผู้ที่มีดี ลูกมีเมียประกอบอาชีพการ
 งานประเภทหนึ่ง อีกประเภทหนึ่งเข้ามาเป็นนักบวชเป็นแก่คู่แก่พระก่อน เจนพรสุ พุทธเจ้า เป็นว่าแม้อย่างนี้แก

ไคล้อ แมย้งแกกู่แกพระนี่ได้ บ่อเกี้ยวนี้แกบ่อไคล้อ เพราะหมกไปแล้ว พระพุทธเจ้าบ่อมีละก็บ่อไคล้อ จะ
 เป็นไคล้อก็เพียงพระชวาทักษาศิล 8 เป็นว่า แมย้งนี่เป็นไคล้อ นี้ก็ที่จะเป็นแกกู่แกพระอยู่ไคล้อก็คือไคล้อเป็นผู้ชายเท่านั้น
 เป็นพระมีอายุ 12 ปีขึ้นไป บวชไคล้อจะเป็นไคล้อเจ้าแกกู่นี้ต้องอายุ 20 ปีขึ้นไป ถ้าบ่อถึง 20 ปี แกบ่อไคล้อ อ่าง
 อย่างไคล้อเจ้านี้ เมื่อพระพุทธเจ้าเป็นเทศนาหื้อประชาชน ขึ้นมามีความเคารพ เลื่อมใสหนักขึ้นหื้อแสดงตนเป็น
 พุทธมานะกะ เออาพระพุทธร พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งตลอดระยะเวลา 45 ปี พระพุทธเจ้าเป็นแล้วไป
 เทศนาแสดงชี้แจงให้แกประชาชนหื้อเห็นการธรรม พหุอายุ 80 ปี เป็นก็ถึงแกกัณฑ์พาน คำว่าบริณพพานนี้ทาง
 เราก้ว่า"ซี้ล" ตายแล้ว เมื่ออายุ 80 ปี ที่นี้เมื่อพระพุทธเจ้าซี้ไปแล้วจะมีไคล้อศาสนาเป็นก็มีก่าไคล้อเจ้า
 ก่าพระ มีตะก่า สัตธา ที่เป็นชาวบ้านช่วยกันรักษา ช่วยกันเผยแพร ช่วยกันรักษา ช่วยกันสืบต่อมาจนถึงบัด
 นี้ ตั้งแต่พระพุทธเจ้าเป็นตายไปแล้วจนถึงบ่าเกี้ยวนี้มันได้ 2511 ปี ที่นี้ตั้งแต่พระพุทธเจ้าเป็นตายไปแล้ว 2511
 ปีศาสนาเป็นยังมีอยู่ในโลกบ่อเกี้ยวนี้ ก็เพราะว่าไคล้อเจ้าเรานี้ พระเรานี้ ตะก่า สัตธาเรานี้ ช่วยกันรักษา
 ช่วยกันปฏิบัติสืบต่อกันมา ถ้าบ่อมีไคล้อเจ้าบ่อมีตะก่าบ่อมีสัตธาช่วยกัน พระศาสนาของเรานี้คงเสื่อมเสียไป
 ศาสนาของพระพุทธเจ้าเรานี้เป็นก็เจริญรุ่งเรืองค้อมาและเผยแพรขยายออกไปจนถึงต่างประเทศใน เนปาล
 อินเดีย พม่า ลีบัน เกาหลี ยูน ลาว เขมร จีนฝรั่งนูนแฉม แฉมแพรทั่วโลกก็มีคนนับถือ เลื่อมใส เออาพระ
 พุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง เป็นอันว่าพระพุทธเจ้านี้เป็นเสียสละ เป็นเป็นลูกพระเจ้าแผ่นดินนี้จะเป็นกัศกรีย์ มีลูกมีเมีย
 งานมีเงินมีค่าเป็นกอบบ่อเอา พระพุทธเจ้านี้เป็นอาศัย เมตตากากรุณา หวังที่จะหื้อคนพ้นจากความทุกข์เลย เสีย
 ความสุขส่วนตัวออกไปบวชเป็นไคล้อเจ้านี้ ไปทำเห็นนทรมารตัวกายละรูกันเคี้ยวบ่อเอาไว้กับตัวอันนี้เอาไปสอน
 หื้อคนอื่นแฉม ที่นี้พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง เสียงกัศกรีย์ รูกุณของพระพุทธเจ้ามี 3ที่ใหญ่เหลือเป็นคือ 1 ปัญญา
 พระพุทธเจ้ามีปัญญา มีความรู้ ความฉลาดนัก ความรู้ที่ได้มานั้นรูก้วยคนเฮ้ง บ่อมีไคล้อสอนเป็นว่าคริสรู
 2. มีความบริสุทธิ์ หมายความว่า มี กาย วาจา ใจ บริสุทธิบุคคลนึ่ง มีการกระทำใจบริสุทธิ์อันนี้ก็เพราะอา
 ศัยปัญญาความรู้ นำมาประพฤติปฏิบัติแล้ว ก็ถึงความบริสุทธิ์บุคคลนึ่งอันนั้นเป็นข้อที่ 2 ข้อที่ 3 ก็ไคล้อ มตา

มหากรุณา คือพระองค์ทรงมีความบริสุทธิ์แล้ว มานี้กว่าคนในโลกนี้มีความทุกข์ เรารู้อมาแล้ว เราพ้นทุกข์แล้ว
 เราจะไปช่วยเขาทั้งหลายที่พ้นจากความทุกข์ เมื่อเป็นดังนี้แล้วพระพุทธเจ้าเป็นที่เที่ยวเทศนาสั่งสอนธรรม
 แก่คนผู้ทั้งหลายนั้นเป็นเวลา 45 ปี โดยไม่เห็นแต่ความทุกข์ความยาก บอว่าไกลบอว่าไกล ไปหมดไปทั่ว
 บอว่าเป็นนักศรัย เป็นคนทุกข์ คนโพร พระพุทธเจ้าเป็นแล้วไปเทศนาสั่งสอนที่ เขาหมดละเป็นเวลา 45 ปี
 อันนี้ก็เพราะอาศัยมหากรุณาธิคุณ ท่วงทีที่เราทิ้งหลายไ้พ้นจากความทุกข์ ที่ไ้ไ้ถึงซึ่งความสุขนี้เป็นคุณข้อที่ 3
 พระพุทธเจ้าเป็นมีคุณอย่างนี้ เราจึงเคารพเราจึงนับถือ กราบไหว้ บูชาเอาเป็นที่พึ่งของเรา หมู่พี่น้องเรา
 ทั้งหลายเราไ้เอาพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งนี้เป็นแนวทางอันถูกต้องแล้ว ทีนี้เมื่อเราเคารพพระพุทธเจ้าแล้ว เรา
 จำเป็นต้องเคารพนับถือเอาเป็นที่พึ่ง คือ พระพุทธพระธรรม เพราะว่าพระธรรมนั้นเป็นคำสั่งสอนของพระ
 พุทธเจ้า พระธรรมหรือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ต้องเคารพนับถือพระธรรมนี้ พระพุทธเจ้าเป็นสั่งสอน
 45 ปี ความแต่ก่อนเป็นรวบรวมไว้มีอยู่ 8 หมื่น 4 พัน หัวข้อจำบอแบ้มันก็จะอื้อละ ทีนี้เอามาย่อลงมา ในบาท
 นี้ 100 ใบมันเบาขอ ธรรมพระพุทธเจ้าเหมือนกันมันมี 8 หมื่น 4 พันข้อ มันหนักถ้าไปจำบอไ้ ย่อลงมาสั้นๆ
 เหลือ 3 ข้อ 1. พระพุทธเจ้าสอนบอที่ทำความชั่ว คือบอที่เอาทำบาป เช่นไปฆ่า ไปฟัน ไปแทงไปลักไป
 เอาของเป็นเป็นต้น อันนี้เป็นข้อเว้น บอที่เอเยะบอที่เอาเป็นว่ามันบอดี 2. เป็นสอนที่ทำความดี สอนที่อมี
 กิมี่ทาน มีสมาธิ ที่ไ้เอาไ้ทำบุญ ทำทานที่ไ้เอาไปทำความดี อันนี้พร พุทธเจ้าเป็นสอนที่ทำความดี อัน
 ไ้ที่มันบอ ก็คือครอนแก้ตัวเราทำไปแล้วบอคือครอนแก้ตัวเราและคนอื่นเป็นหัวข้อที่ 2 อันนี้หัวข้อที่ 3
 คือที่ทำความจิตใจของเราให้มันหมกใสสะอาด บอที่อมีมีความโผลก ความโกรธ ความหลง บอที่อมีความซุนมัว
 ที่มันเศร้าหมอง ในหลักธรรมของพระพุทธเจ้าที่ย่อลงมาในศาสนาอื่นที่ไ้เช่น ศาสนาคริสเตียน อิสลาม
 ศาสนาพราหมณ์ ขงจื้อ และอื่นๆเหล่านี้เป็นมีเพียงสองเท่านั้น มี 1. บอที่ทำความชั่ว 2. ที่ทำความดี
 เป็นสอนอย่างนี้ ในหลักศาสนาพุทธของเราเป็นสอนเพิ่มไปแถมข้อหนึ่ง คือทำความจิตใจของคนทีอสะอาด ผ่องใส
 บอที่อมีความโกล ความโกรธ ความหลง มัวเมาเป็นสอนสูงขึ้นมาแถม 1. ตั้งจิตใจที่ไ้เป็นสำคัญมีใจเป็นใหญ่

ใจเป็นประธาน จะเยี่ยะการทุกอย่างมันแล้วแต่ที่ใจ ใจเราเป็นก็คนใจที่เอา ฉะนั้นโบราณเป็นว่า
ใจเป็นนาย ร่างกายเป็นบ่าว เราจะแบ่งธาตุนี้ก่อดำใจเลาบ่อถึงเราก็แบ่งบ่อได้ เราจะไปหาศัทธิาร่างกาย
เขาก็ไป ตีนเราก็ไปหาเป็น เทียวไปบอกบุญได้เงินทองมากก็นึกคิดไปแถม เราก็จะไปเอาสลาเอานายช่าง
มาเพราะร่างกายจิตใจเราสั่งให้อมาใจเรานี่เราจะเยี่ยะหยังเราจะเตียวไปไหนจะไปเยี่ยะไปแบ่งอะหยัง
ที่ไหนใจเป็น สิ่งสำคัญ ถ้าใจเอาดีการงานการกระทำเราก็ดี ถ้าใจเราบ่อดีการงานเราก็บ่อดีทุกอย่างมันแล้ว
ที่ใจที่ใจเรามันสะอากเป็นคิดเป็นกรรม ที่ใจบริสุทธิ์ บ่อที่มันมีโลภอยากได้ บ่อที่มันมีความโกรธ ความชั่ว
บ่อที่มันมีความหลง ความชั่วเมามันบ่อดี ที่มันมีปัญญาความรู้ด้วยเหตุผล ฉะนั้นเรื่องใจจึงเป็นสิ่งสำคัญ ทางศาสนา
พุทธเป็นจึงมุ่งสอนในด้านจิตใจซึ่งแตกต่างกว่าศาสนาอื่น ศาสนาเอาที่เคนก็เพราะกรรมข้อนี้ ค้วยการตั้ง
สอนจิตใจอันนี้เป็นอันว่าเป็นหลักกรรมของพระพุทธเจ้าเป็นสอนไว้ 8 ทมึน 4 พันหังข้อ ย่อมาได้ 3 ที่กล่าว
ดังนี้ ที่นี้เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว เราต้องเอาพระกรรมเป็นที่พึ่ง คนใดเอาพระกรรมเป็นที่พึ่งแล้ว บุคคลนั้นเมื่อ
ไปตกที่อื่นบ่อไปตกนรกบ่อไปตุ่กอยาก บ่อใคร่รับความเดือดร้อนอะหยังสักอย่างก็เพราะว่าพระกรรมตามรักษา
บุคคลนั้น แต่เป็นเคยบอกว่าพระกรรมยอมตามรักษาต่อผู้ปฏิบัติตามบ่อที่อตกไปในทางที่ชั่ว ที่บาปที่บ่อดี ฉะนั้น
เราจึงเอาพระกรรมไว้เป็นที่พึ่งของเรา เมื่อเราเอาพระกรรมเจ้าเป็นที่พึ่งอย่างนี้แล้วเราจำเป็นต้องเอา
พระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ไหวที่นับถืออันนี้ก็เพราะว่าพระเจ้านี้เป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า
เป็นผู้กระทำดี มีกาย วาจา ใจดี เป็นผู้ปฏิบัติตามสมเป็นผู้ปฏิบัติเป็นกรรมและเป็นเนื่อนาบุญของชาวโลก
พระสงฆ์นี้เป็นกำลังอันสำคัญ เพื่อการศึกษา เพื่อการช่วยปฏิบัติศีลธรรมพระวินัยช่วยกันสืบต่อเผยแผ่ในพระ
พุทธศาสนาที่เจริญรุ่งเรืองเรื่องต่อมา พระพุทธเจ้าเป็นนิพพานไปแล้ว 2511ปีศาสนายังมีอยู่ก็เพราะพระสงฆ์
ฉนั้นพระสงฆ์จึงเป็นองค์ประกอบอันสำคัญ อันนั้นจึงเป็นที่ไหวที่นับถือ คนใดเอา พระพุทธเจ้า พระกรรมเจ้า
พระสงฆ์เจ้าเป็นที่พึ่ง เป็นที่เคารพนับถือของเราอย่างนี้แล้วบุคคลนั้นก็พาที่อคนไปสู่ในทางที่ดี มีการกระทำทาง
กายวาจาใจดี จะให้มีบุญมีกุศลค่าเนินชีวิตของคนไปสู่ในทางที่ดีในโลกนี้และโลกหน้า ฉนั้นเราทั้งหลายก็เอา

ก็เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งแล้วมันพวกเธอทั้งสามนี้ก็เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งมาขอวาทพระในวันนี่ซึ่งจะได้ทำการวาทข้อ เธอต่อไป ขอเตือนและสอนข้อ เธอไว้แถม คือวาทของเฮานี้ ไค้บุญไค้กุศลที่กล่าวมานี้ เป็นการตอบแทนบุญคุณของพ่อแม่ที่ไค้มาที่นี้แปลว่าเรามาเป็นชีวิตของคนบ้าน มีการกระทำและความเป็นอยู่แตกต่างกันกับตุ้เจ้าคือ เป็นพระที่อยู่ในวัด จิตใจ ใจคอตลอดถึงอารมณ์ก็ย่อมจะติดเข้ามา เมื่อเราวาทเป็นตุ้ เป็นพระไปแล้ว โดยเหตุนี้จึงขอข้อ เธอมีสังวรณิระวังว่าถ้าวาทออกมานี่ลองแอดลท หัวเราก็ชูคอออกไปแล้วขอไค้หัวบ่อไค้ตาน้ำมันแล้วขอ หมวกนี้ก็บ่อไค้ไค้ใส่ละ บ่อไค้กางจ้อง คิ้วก็ชูคณณแล้ก็บ่อไค้บ่ง เฮาจะไปบ่งน้ำ เหลืองนี้ซึ่งมีเพศแตกต่างกับคฤหัสถ์ชาวบ้านมีการกระทำใจก็แตกต่างกับกับชาวบ้านคัง นั้นเราจึงเป็นประเสริฐกว่าชาวบ้าน มีความเป็นอยู่แตกต่างกว่าชาวบ้านตลอดจนการกระทำทุกอย่างนั้นเพื่อไม่ให้อารมณ์หรือความเป็นอยู่ที่อยู่กับชาวบ้านหือติดมา และเฮาก็พยายามระมัดระวังเอาไว้ ฉนั้นจึงจะสอนกถกรรมฐานไว้หือเพื่อจะไค้ไค้พิจารณากรรมฐานนี้เป็นเรียกว่า สะจะบัญญัติจะกรรมฐาน คือกรรมฐานมีส่วน 5 มีองค์ 5 จะสอนข้อ เธอว่าตามเป็นข้อคังต่อไปนี้ เอาข้อ เธอว่าตาม

เอคา โลมา นะธา ภันตา ตะโย อันนี้พิจารณาโดยอนุโลม และกลับเป็นอภิโลมาว่า อภิโลมา จะโจ ภันตา นะธา โลมา เกศา นี้เป็นภาษาบาลี เกศา แปลว่าผมที่อยู่บนหัว โลมาไค้แก่ ขนที่ออกตามเนื้อ นะธา ไค้แก่เล็บมือเล็บตีน ภันตาไค้แก่ เคียว ตะโจ ไค้แก่ หนังกี่หือหุ้มร่างกายของเราไว้ ของ 5 อย่างนั้นก็มีเหมือนกันละชาวบ้านมีทั้งหมด มีเหมือนกันทุกคน มีขน มีเล็บ มีฟันเหมือนกันทุกคน ที่นี้ก็ไค้ไค้ไค้มี ที่นี้ก็เกิดความรู้สึกขบ่ไค้คังใจ ไปเมาในรูป รส กลิ่น เสียง เมื่อเกิดไปเมา ในรูป รส กลิ่น เสียงอย่างนี้แล้วใจของเรามันก็เกิดความรู้สึกคือตัฎหา คืออยากไค้มากก็จะต้องเย็บะ ค้องทำหือไค้มาซึ่งความอยากนั้นถ้าวบ่ไค้ก็เป็นที่ถูกเป็นว่าอย่างนี้ ฉนั้นเป็นจริงพิจารณาขุม ขน เล็บ ห้องเหล่านี้มันเป็นที่บ่อคิมบ่มันเป็นอนิจจัง คือมันมีทุกคนเกิดขึ้นมาแล้วมันก็เปลี่ยนแปลงไค้ไค้ในที่สุดมันก็แตกสลายไปมันก็เน่าก็เปื่อยไป เป็นหือพิจารณาเป็นอตุ้พระกรรมฐานเป็นของที่บ่อคิมบ่องาม เป็นของปฏิฎลเป็นของที่น่าเกียจ เป็นของโสโครกอันนี้ละหือเอาไปคิคออยู่ใน

